

= AUGUST, 2023 =

*Fii bun, iubește, iartă
Și roagă-te mereu.
Nu uita! În tine,
Este Dumnezeu.*

Mariana Eftimie Kabbout

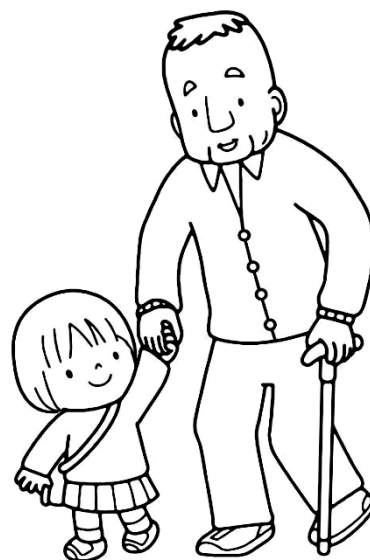
Dăruire

E-atât de mare fericirea
Când eu ceva primesc!
Dar mult mai mare-i bucuria
Atunci când dăruiesc!

Un zâmbet sau un gând frumos,
Când omu-i necăjit,
E darul cel mai prețios
Din câte-am întâlnit.

Și, Doamne, -ajută-mă, Te rog,
Cât pe pământ voi fi,
Să fac măcar o faptă bună
În fiecare zi!

Cuvintele prin care
sufletele cresc:
„Iartă-mă”, „Te rog”, „Mulțumesc”.

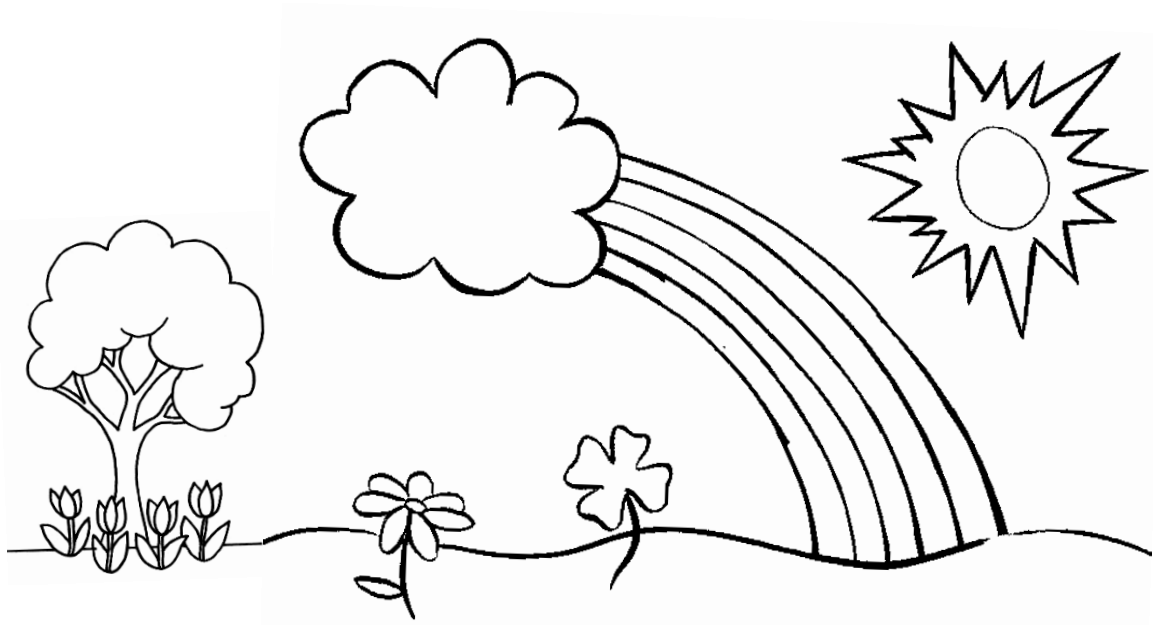
Bun și fericit

Chiar dacă sunt mic,
Inima îmi spune
Să iubesc, să iert,
Să fac fapte bune.

Și oriunde merg,
Sufletul mă-nvață
Să fiu bun mereu,
Să fac bine-n viață.

Slavă Ție, Doamne,
Că mi-ai dăruit
Sufletul acesta
Bun și fericit!

*S*ă fim buni întotdeauna, să iertăm mereu,
Precum și pe noi ne iartă
Bunul Dumnezeu!

Tu, Doamne, Ești Lumina mea!

Cât văd cu ochii, multe sunt.
Și oameni mulți... și mult pământ...
Dar ochii, Doamne, fac risipă
De frumuseți ascunse-n clipă...

Iar clipa... zboară ne-ncetat
Cu pasul meu ce n-a uitat
Că nu cu ochii voi afla
Credința și Iubirea Ta,

Ci doar cu sufletu-mi ce știe
Un singur Adevăr să scrie:
Acum și-n veci și pururea,
Tu, Doamne, Ești Lumina mea!

= SEPTEMBRIE, 2019 =

*Nu contează cine ești,
Nu te-ntreb de unde vii,
Dar pe-aici, de poposești,
Suntem toți la fel: COPII.*

Mariana Eftimie Kabbout

Recunoștință

Dragi îmi sunt copiii, jocul,
Flori și iarba care crește,
Dar mai mult iubesc, din toate,
Mâna care mă-ngrijește.

E o mână-atât de blândă!
Cred că-i soră cu iubirea!
Mă hrănește și m-alintă,
De-nfloresc ca fericirea!

Cât iubesc această mână
Care știu că nu mă minte!
Când mă mângâie, îmi spune
Ce gândește și ce simte!

Prin cuvinte nu vorbește,
Seamănă leit cu mine!
N-o fi fost nici ea la școala
Unde lumea-nvață bine?!

Dar nevoie n-am de școală
Ca să-mi dau și singur seama!
Mâna care mă-ngrijește
Se numește simplu: **MAMA.**

Ță citim

Cineva mi-a spus odată
Că-ntr-o carte colorată
E-o poveste cam ciudată
Și deloc adevărată!

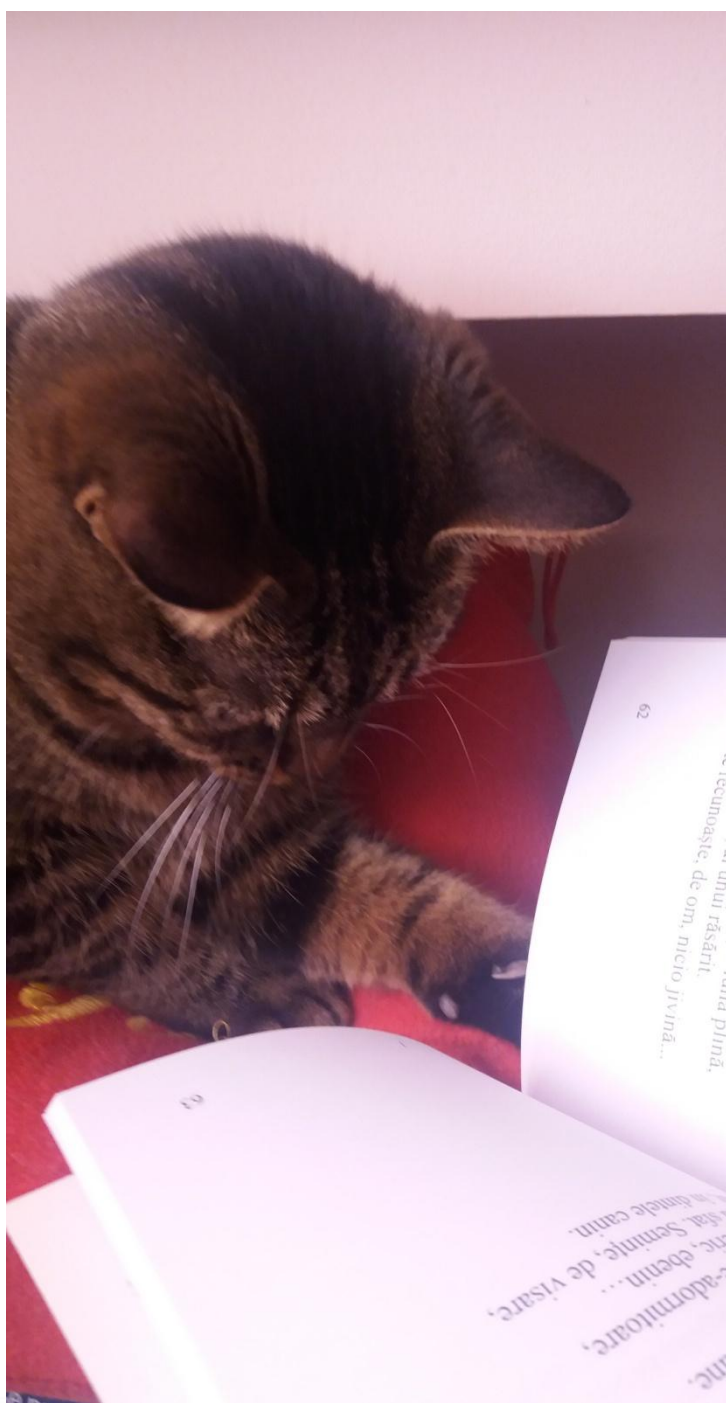
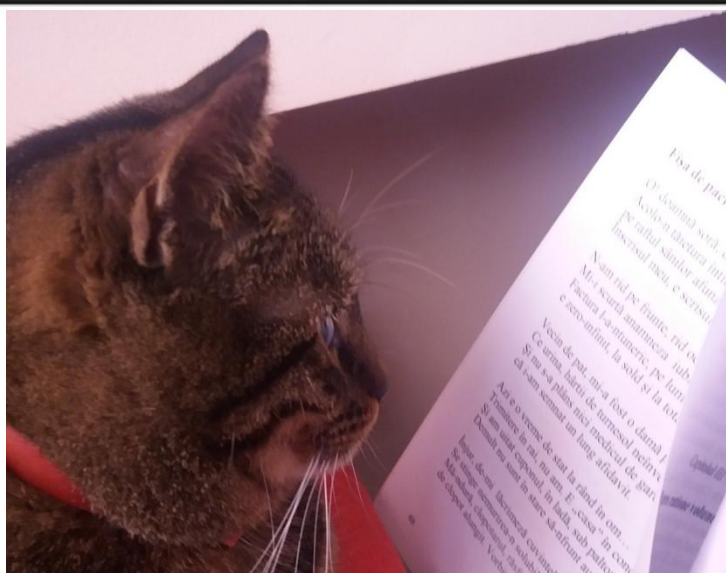
Iar poveste-aceasta spune
Că pisicile sunt bune
Doar așa, de jucărie!
Nu citesc, nu știu să scrie...

Cică ele-n viața toată
Dorm cu mintea încuiată!
Să nu credeți toate acestea!
O minciună e povestea!

Și ca să-nțelegeți bine,
Vă puteți uita la mine!
Scriu, pictez și cânt iubirea!
Și mai mare-i fericirea

Când citesc și cărți, și stele,
Și privirea mamei mele!
Căci mai drag îmi e din toate
Să citesc pe săturate!

De aceea, la-ncheiere,
Ca o sinceră părere,
Țineți minte ce vă spun:
Cartea e un prieten bun!

Scriitor

În această poezie,
Vă spun astăzi tuturor,
Cum se-ntâmplă să mai fie
De-am ajuns și scriitor.

Am prins „piscul” dintr-o parte
Și l-am învățat și eu
Până-am scris o lovitură,
Chiar aici! Pe nasul meu!

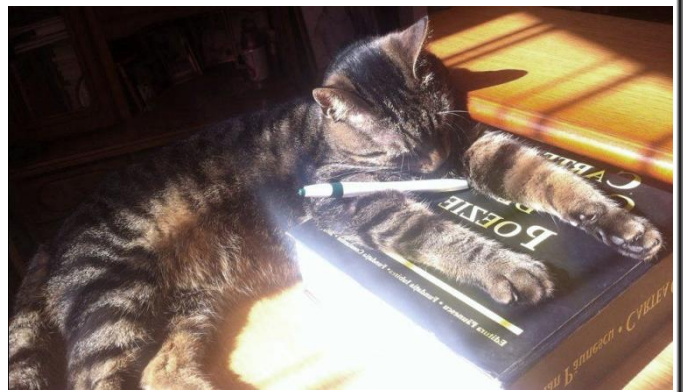
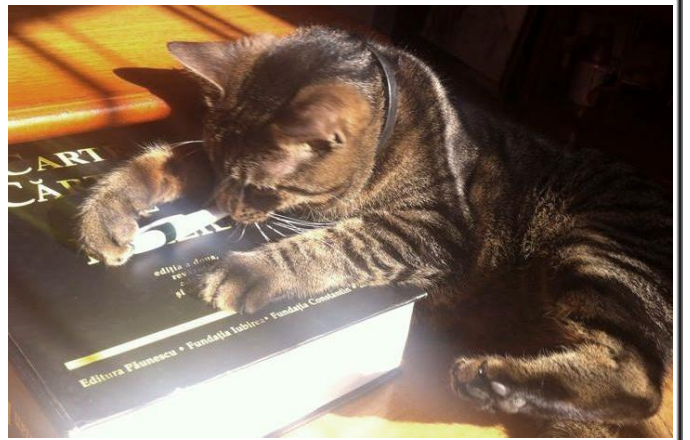
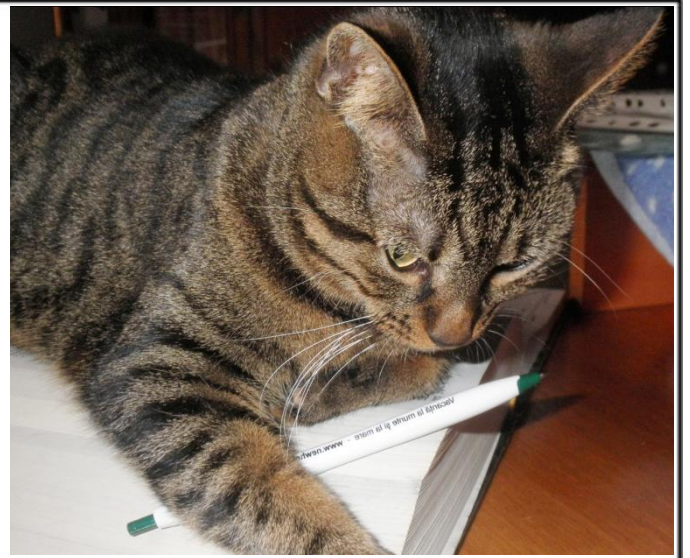
Scriitură de valoare!
Nu-i așa că râzi acum,
Când citești aceste rânduri?
Și, să vezi, că nu știu cum

S-a făcut pe urmă totul,
Că un vis am întâlnit,
De-am ajuns mai rău ca „piscul”,
Cam întins și obosit!

Și-apoi, nu știu după-aceea
Cum a fost ce-a mai urmat,
Dar o văd zâmbind pe mama!
Cred că mult s-a bucurat

Să privească și să știe
Că atunci când o să scrie,

Îi va fi de ajutor,
Țuchi, mare scriitor!

Ora de muzică

Peste tot, acum, se cântă!
Și tu crezi că n-aș putea
Ca să cânt și eu ca lumea?
Ia, să-ncerc! La, la... la, laaaa!

De aici, se-aude bine!
Dar aș vrea să știu și cum
Se aude la vecina,
Care-i dincolo de drum!

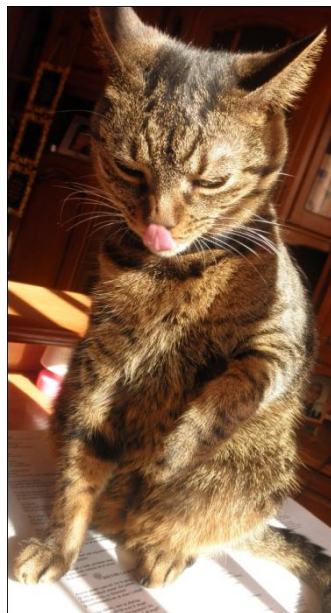
Dau o fugă până-acolo,
Dar nu mai aud nimic!
E urechea mea de vină?
Sau e cântecul prea mic?

Și mă-ntorc rapid în casă,
Urc pe scaun și repet.
Mai cu forță! Gura mare!
Că doar sunt un interpret

Care cântă mult și bine!
Scot și limba, strig și sar
De pe scaun! Fuga, fuga,
Peste drum! Tăcere doar!

Ca să mă aud și-acolo,
Cum să cânt? Știi, Doamne, Tu?
Știi ce greu e să nu-ți spună
Nimeni cum să faci sau nu?

Cum s-ajung eu cântăreț,
Când sunt mic și nătăflet?

Faptă

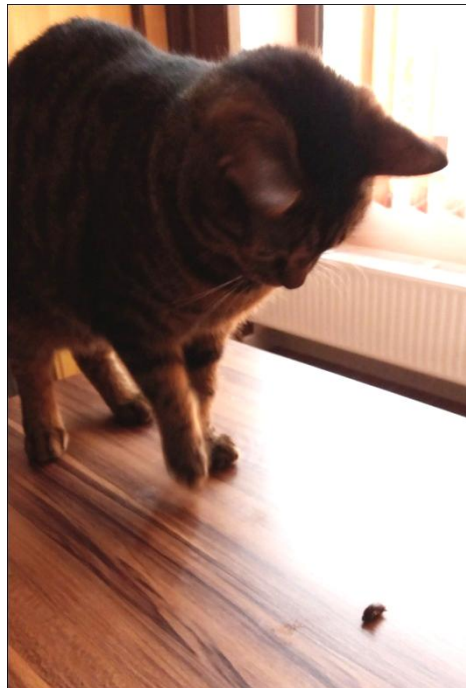
Sâmburel de măslinuță,
Mergi cu mine de mânuță
La o lecție frumoasă?
Te invit la mine-n clasă,

Unde-i doamna mea isteată
Care se numește VIAȚĂ!
Și cu drag ea îți va spune
Cum să faci doar fapte bune:

Îei un zâmbet și o floare,
Un cuvânt, un fir de soare,
Șoapta unui gând frumos
Și un sentiment duios,

Și apoi, cu toate-acestea,
Pe o clipă, scrii povestea.
Vezi tu, dragă sâmburel,
Dacă-nveți de mititel

Să fii inimă curată,
Viața-aceasta minunată,
La povestea ta va pune
Titlul unei fapte bune.

= MARTIE, 2015 =

*Înflorești la mine-n suflet
Și te scriu cu nostalgie,
În poemul fericirii...
La mulți ani, copilărie!*

Mariana Eftimie Kabbout

De ziua ta, copilărie!

Ești o floare parfumată,
În grădina strălucirii,
Sărbătoare minunată,
Pe planeta fericirii.

Ești o filă de poveste,
Joc, speranță, voie bună,
Clipa-n care nu există
Grijă, teamă sau furtună.

Tu ești țara-n care crește
Glas de inimă aleasă,
Început de pas pe drumul
Presărat cu taină deasă.

Și dorința mea e una:
Ziua ta mereu să fie,
Ca să pot oricând a-ți spune
Cu aceeași bucurie:

„Înflorești la mine-n suflet
Și te scriu cu nostalgie,
În poemul fericirii...
La mulți ani, copilărie!”

Mereu

Mă întrebă viața:
„Ce-ți dorești mai mult?”
Pe un fir de clipă,
Tac și o ascult.

„Poți să-mi spui, copile?
Spune-mi, ce-ți dorești?
Vrei o jucărie?
Carte cu povești?

Prăjituri gustoase?
O-nghetată, poate?
Știu că ai dorințe,
Eu le știu pe toate!

Dar mai bine spune-mi,
Ce dorință-ar fi
Mult mai importantă?
Și se va-mplini!”

Am zâmbit... Și dorul
Pe un gând l-am scris...
Și pe-adresa vieții,
Cu un tren de vis,

I-am trimis răspunsul,
Într-o zi de-april:
„Ce-mi doresc? E simplu!
Să rămân copil...”

Jocuri

Să lăsăm calculatorul
Și la joacă să ieșim!
Coarda, leagănul, șotronul
Ne așteaptă să zâmbim!

Să ne bucurăm de soare!
De prieteni și de flori,
De povești nemuritoare
Și de cerul fără nori!

Sunt pe lume-atâtea jocuri
Ce oferă bucurii!
De ce ne grăbim să creștem?
De ce, oare, dragi copii?

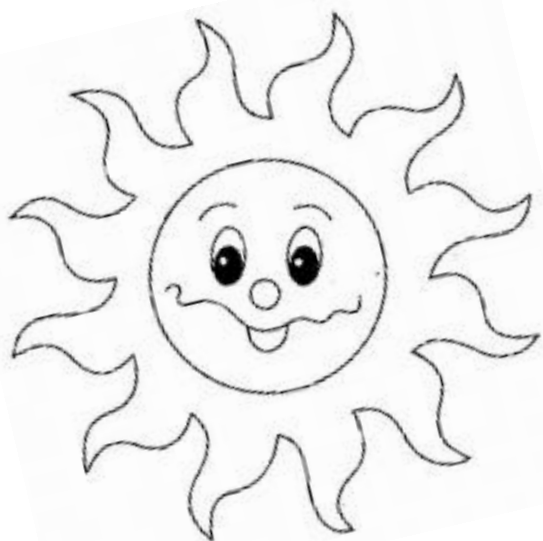

= MARTIE, 2015 =

*Lumina mea cu flori în păr,
Copil cu suflet adevăr,
Ești viața-n care pot să fiu
Același sincer netârziu...*

Mariana Eftimie Kabbout

Dorință aurie

O clipă mi-am dorit să fiu
La fel ca soarele-auriu.
Și m-am gândit că n-ar fi rău
Să stau pe cer, în locul său.

Iar soarele aflând, mirat,
A coborât și m-a-ntrebat:
„Copile drag, de ce-ți dorești
Atât de mult să strălucești?”

I-am spus că mi-ar plăcea să pot
Să-mbrățișez pământul tot,
Așa cum el făcea mereu,
Să pot privi de sus și eu,
Să fiu lumină pentru flori,
Cărare albă printre nori,
Să mângâi valul înspumat
Și codrul cel înmiresmat.

Dar soarele, zâmbind, a spus:
„Copil frumos, nu doar pe sus
Există calea de-a privi,
Ci mult mai simplu poate fi!

Poți străluci cum îți dorești
Chiar și acolo unde ești,
Cât vorba tu o spui zâmbind,
Cât ierți și cât trăiești iubind!

Răspuns

Și când noaptea vine,
Ce se-ntâmplă, oare?
Ce face lumina,
Merge la culcare?

Unde-i patul dânzei?
Între zări senine?
Vise dulci culege
Tot la fel ca mine?

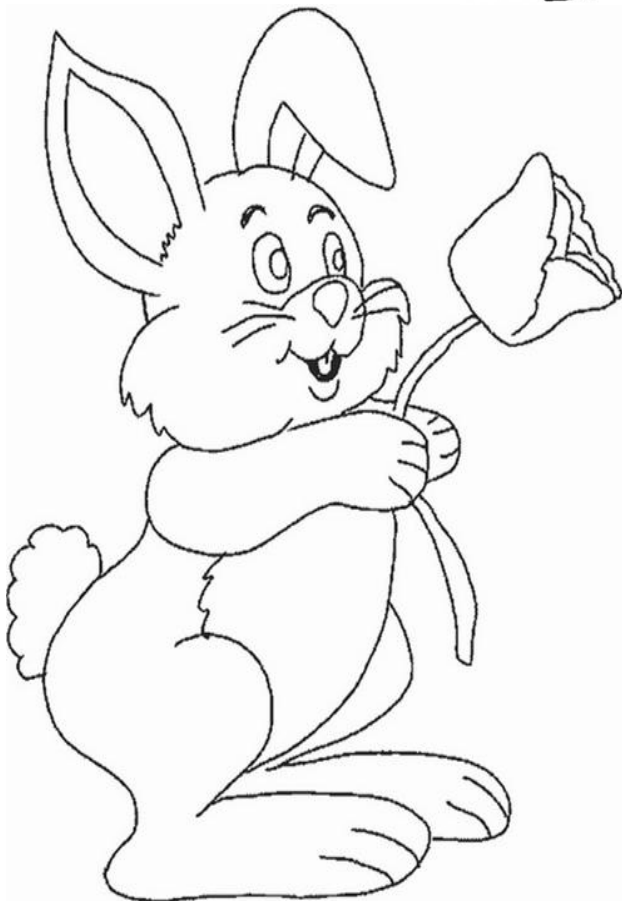
Cu o plăpumioară
Ea se învelește
Și pe o pernuță
Gându-și odihnește?

O poveste-i spune
Lângă pat mămica?
Sau mereu adoarme
Tristă mititica?

Întrebări sunt multe,
Dar ar fi mai bine
Să-mi aduc aminte
Că trăiește-n mine

Un răspuns la toate
Cele ce-au fost scrise,
Cât eu sunt lumina
Dintre două vise..

Suflet

Cum se mai numește
Cel ce dăruiește?

Nu contează dacă
E copac sau frunză,
Inimă de floare,
Pasăre, câmpie,
Apă sau culoare...

Cine dăruiește
O îmbrățișare,
Umbră sau răcoare
Și doar cu lumină
Mângâie privirea?
Cine potolește
Setea arzătoare
Și oferă pacea,
Cântecul, iubirea?

Cel ce dăruiește,
În această lume,
Mai răspunde încă
La un singur nume!

Cel ce dăruiește,
SUFLET se numește!

= MARTIE, 2015 =

*Mamă, suflet de copil,
Floare albă de april,
Cântec sfânt din care cresc,
Te iubesc și-ți mulțumesc!*

Mariana Eftimie Kabbout

Mama, floare de april

Într-o zi de primăvară,
Când fereastra am deschis,
Mi-a șoptit un fir de vis
Cu surâs de lăcrămioară:

„Tu, izvor de paradis,
Care crezi c-ar fi să fie
Cea mai tandră poezie
Dintre toate câte-ai scris?”

Și am înțeles degrabă
Pentru ce m-a întrebat!
Am uitat să scriu poemul
Cântecului preferat!

Am luat o coală albă
Și pe ea a prins contur
Chipul singurei ființe
Ce trăiește-n versul pur!

Mamă, suflet de copil,
Floare albă de april,
Cântec sfânt din care cresc,
Te iubesc și-ți mulțumesc!

Tablou

Am pe noptieră,
Un tablou duios.
Voi aveți idee
Cât e de frumos?

Parcă e o zare
Plină de lumini!
Cum să fie altfel?
Are ochi senini

Ce zâmbesc aieva,
Nopti și zile-n șir!
Ce tablou cu suflet
Alb, detrandafir!

O colegă-mi spune
Ca s-o pun pe ea
În aceeași ramă.
Doamne, cum așa?!

Nu îmi cereți asta!
Nu mai insistați!
În tablou-acesta
Ochii nestemați

Înfloresc lumina
Și-o transformă-n stea!
Steaua fericirii!
Ea! Mămica mea!

Cea mai bună gospodină

Toată lumea o iubește
Pe mămica mea frumoasă!
Este harnică și bună
Și mâncarea ei gustoasă
Nu există-n altă casă!

Azi, mă-nvață și pe mine
Cum să fac o savarină!
Beau siropul, gust din frișcă,
Doamne, gura mea e plină!
Mama chiar nu e de vină!

În rețeta ei nu scrie
Că e loc la mine-n gură
Pentru gem, sirop și frișcă!
Locul lor e-n prăjitură!
Dar această-ncurcătură,

Se rezolvă tot cu bine.
Mama știe că în mine
Are-un ajutor de bază,
Și m-a pus să stau de pază
La castronul cu alune...
Cum să stai când toate-s bune?

Și vă spun ce spune tata,
Că povestea va fi gata,
Când ajunge burta plină,
Cea mai bună gospodină!

= DECEMBRIE, 2014 =

*Și de dragul iernii,
Într-un vis cu flori,
Să fim azi, cu toții,
Sfinte Sărbători!*

Mariana Eftimie Kabbout

Poveste de Crăciun

Ca să adormim degrabă,
Tata ne citea povești.
Dar la ceas de sărbătoare,
Cine doarme? Vai, glumești?

Și în noaptea cu Ajunul,
Când era tot jocu-n toi,
Tata ne-a chemat la dânsul:
„Azi, povestea sunteți voi...”

„Nu suntem poveste, tată!”
Am strigat noi toți cei mici.
„Și atunci, cum de se face
Că sunteți în carte-aici?”

Ne-am urcat la el în brațe
Și mirați am răsfoit
Cartea cu povești din care
Tatăl nostru ne-a citit.

Dar pe-o filă, nu știu bine
Cam pe unde s-a-ntâmpat,
L-am găsit pe Moș... Moș Ene!
Nu pe Moșul așteptat!

Și-apoi, din povestea toată,
De Crăciun, când ne-am trezit,
Eram daruri pentru tata!
Moș Crăciun chiar a venit!

Zâmbet de înger

Așteptând să vină Moșul,
Mă gândeam că bine-ar fi
Să ajungă mai devreme!
Și cum gândul se porni,

Am umblat prin el o vreme
Până când am ațipit.
N-aș putea nicicând a spune
Cam pe unde-am hoinărit,

Dar îmi amintesc prea bine
Că un zâmbet luminos
A șoptit privind la mine:
„Astăzi s-a născut Hristos!”

Am zâmbit și mama spune
Că de-atunci zâmbesc mereu!
Zâmbet sunt și sărbătoare!
Și-l aștept pe Moș... mereu...

Colindul bucuriei

Să cântăm, să cântăm,
Azi, cu mic, cu mare!
Domnul nostru s-a născut,
Este sărbătoare!

Casa-i plină de cei dragi,
Clipa-n joc ne prinde!
Brad împodobit și magi,
Cozonaci, colinde

Și colindători voioși!
Neaua strălucește!
Totu-i pregătit! Și-acum,
Moș Crăciun!... Sosește!

